

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **D. H. B.**
zastoupený advokátem JUDr. Bc. Jiřím Štumarem,
sídlem Plovární 478/1, Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1184/BA-BA01-D08-2023 ze dne
7. 11. 2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správním orgánem

1. Žalobce podal dne 29. 8. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím řízení zastavil pro nepřipustnost žádosti podle 25 písm. i), § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zároveň konstatoval, že státem příslušným k vyřízení žádosti je Rumunsko podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č.

604/2013. Žalovaný z výpovědi žalobce dospěl k závěru, že žalobce je držitelem rumunského víza. Rumunsko zároveň uznalo svou příslušnost k vyřízení věci.

II. Řízení před soudem

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. Podle jeho mínění žalovaný příslušnost Rumunska vyhodnotil nesprávně. Zároveň se nedostatečně zabýval možností převzít příslušnost na základě diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013. K této otázce uvedl, že v ČR žije již dva roky, nemá důvod se do Rumunska vracet a návrat by pro něj a jeho rodinu znamenal velký zásah, protože v Rumunsku jsou nízké mzdy. Žalovaný své úvahy o neuplatnění čl. 17 neodůvodnil dostatečně. Podle žalobce je možné převzít příslušnost z humanitárních důvodů i mimo rodinné důvody. Dále žalobce uvedl, že má z návratu do Rumunska velké obavy a že situace v tamních azylových zařízeních není příznivá. I kdyby tedy nebyly dány předpoklad podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 (systémové nedostatky), jde o další humanitární důvod.
3. V doplnění žaloby žalobce zpochybnil oprávnění úřední osoby k vydání napadeného rozhodnutí.
4. Žalovaný k žalobě podrobně zopakoval své rozhodovací důvody. Ve věci nebyla pochybnost o příslušnosti Rumunska. Ve vztahu k uplatnění diskrečního oprávnění podle čl. 17 jsou úvahy žalovaného dostatečné, nebyl důvod věc žalobce přebírat. Ve věci pak nevznikly ani pochybnosti o funkčnosti rumunského azylového systému, obavy žalobce jsou především ekonomického rázu. Závěrem žalobce uvedl důvody, pro které byla úřední osoba oprávněna k vydání napadeného rozhodnutí, a odkázal na obsah spisu.

III. Ústní jednání

5. Při ústním jednání účastníci v zásadě setrvali na svých procesních stanoviscích. Po provedeném dokazování žalobce konstatoval, že již netrvá na žalobním bodu o nedostatku oprávnění úřední osoby k podpisu napadeného rozhodnutí.
6. V rámci ústního jednání soud zopakoval dokazování informací Ministerstva vnitra o azylovém řízení v Rumunsku (č. l. 75–79 správního spisu), protokolem o pohovoru se žalobcem ze dne 4. 9. 2023 (č. l. 47–49 správního spisu) a obsahem naříkaného rozhodnutí, zejména jeho poslední stranou s otištěným úředním razítkem (č. l. 80–84 správního spisu).
7. Soud neprovedl dokazování odkazem na neurčité informace na www.asylumeurope.org (označeno v žalobě), protože z tohoto návrhu nevyplynula konkrétní tvrzení, které chtěl žalobce prokázat, ani konkrétní skutečnosti, kterými by chtěl svá tvrzení prokázat.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba není důvodná. Žalobce relevantně nezpochybnil, že Rumunsko je příslušné k vyřízení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle čl. 12 nařízení č. 604/2013. Žalovaný vyšel z aktuální zprávy o stavu azylového řízení a přijímacích podmínkách v Rumunsku, nic nevypovídá o tom, že by tamní podmínky byly neakceptovatelné. Diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení umožňuje převzetí příslušnosti na základě uvážení žalovaného, zejména z humanitárních důvodů. Důvody uvedené žalobcem byly ekonomické povahy, nikoliv humanitární.
9. Soud věc žalobce posoudil podle § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

10. Soudu je známo, že Nejvyšší správní soud opakovaně, a to i ve vztahu ke Krajskému soudu v Plzni, konstatoval, že v řízení vedeném podle nařízení č. 604/2013 se má uplatnit čl. 46 odst. 3 („procedurální“) směrnice č. 2013/32/EU (srov. např. rozsudek č. j. 1 Azs 192/2023-33 ze dne 11. 1. 2024). To ve svém důsledku má vést k posouzení podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování soudu.
11. Krajský soud v Plzni tento názor nesdílí: v dublinském řízení se použije čl. 27 odst. 1 dublinského nařízení, nikoliv čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. To dosti jasně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 195/2016-22 ze dne 12. 9. 2016. Jakýkoliv pozdější odlišný názor téhož soudu měl být vyjádřen postupem podle § 17 odst. 1 s. ř. s., což se zatím nestalo. Že na dublinské řízení mají být uplatněna pravidla dublinského nařízení, nikoliv pravidla procedurální směrnice, konstatoval ostatně i Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci C-194/19 H. A. ze dne 15. 4. 2021 (odst. 37–42). Přihlédnutí ke skutkovým novotám je tedy podle Soudního dvora možné, jen pokud je to třeba k dodržování práva na účinnou právní ochranu podle čl. 47 Listiny základních práv EU. Nejde o plošný postup jako v případě čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Zbývá dodat, že z okolností případu nevyplynulo, že by uplatnění § 75 odst. 1 s. ř. s. nějak bránilo dodržování práva žalobce na účinnou právní ochranu podle čl. 47 Listiny základních práv EU. Nebyl tedy důvod § 75 odst. 1 s. ř. s. neaplikovat.

Příslušnost Rumunska podle č. 12 odst. 1 nařízení

12. V souzené věci žalobce prakticky nezpochybnil tak, že podle čl. 12 odst. 1 nařízení č. 604/2013 má být k vyřízení jeho věci příslušné Rumunsko. Pro určení příslušnosti je rozhodné, že žalobce byl nebo je držitelem rumunského víza. Námitky žalobce tuto skutečnost či její právní posouzení nijak nevyvracely.

Podmínky v Rumunsku

13. Ve věci nevznikly závažné důvody se domnívat, že v Rumunsku dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013). Nic takového nevyplynulo z informace o rumunském azylovém systému ze 14. 6. 2023 (č. l. 75–79 správního spisu). Žalobce měl možnost při ústím jednání před soudem označit odpovídající pasáž, která by podporovala jeho tvrzení, avšak neoznačil ji. Protože jde o zprávu z června 2023, nepovažoval ji soud ke dni rozhodnutí žalovaného v listopadu 2023 za zastaralou (žalobce ostatně neoznačil žádný novější důkaz). Sám žalobce pak před žalovaným uvedl, že z Rumunska odešel z důvodu nízké mzdy, žádné problémy v Rumunsku neměl, ale vrátit se tam nechce z důvodu nízké životní úrovně (srov. protokol ze dne 4. 9. 2023 na č. l. 47–48).

Diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení

14. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013, odchylně od čl. 3 odst. 1 (podle něhož žádost o mezinárodní ochranu posuzuje stát, který je podle pravidel kapitoly III nařízení pro její posouzení příslušný) se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podle recitálu 17 nařízení lze diskreční oprávnění využít zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny.

15. Diskreční oprávnění státu vyjádřené v čl. 17 nepředstavuje povinnost, ale možnost ujmout se posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. I kdyby existovaly okolnosti hodné zvláštního zřetele, nemá žadatel na jeho aplikaci právní nárok. Správní orgán má v takovém případě pouze povinnost se jeho možnou aplikací zabývat a jeho neaplikaci řádně odůvodnit (srov. např. rozhodnutí NSS č. j. 2 Azs 222/2016-24 ze dne 5. 1. 2017, č. j. 7 Azs 238/2018-55 ze dne 23. 10. 2018).
16. Za okolnosti zvláštního zřetele hodné svědčící pro využití diskrečního oprávnění lze považovat například existenci rodinných vazeb, speciální vztah žadatele s Českou republikou daný zejména výhodami, které státu ochrana žadatele přináší, nebo důvody humanitární (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 16/2017-61 ze dne 28. 3. 2017).
17. Případy hodné zvláštního zřetele nelze vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě namíste nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky (srov. cit. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 222/2016-24).
18. Posouzení podmínek pro aplikaci čl. 17 je správním uvážením. Role soudů při přezkumu správního uvážení je omezena na ověření, zda ministerstvo nepřekročilo zákonné meze správního uvážení či správní uvážení nezneužilo (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Nahradit správní uvážení soudy nemohou. Přezkouvají proto především, zda ministerstvo nezapomnělo úvahu o použití čl. 17 učinit (pokud to bylo namíste), případně, zda logicky a srozumitelně odůvodnilo, proč oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení nevyužilo.
19. V nyní souzené věci žalovaný řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení č. 604/2013. Důvody uváděné žalobcem lze v zásadě označit jako ekonomické – bylo by pro něj výhodnější zůstat a pracovat v České republice. Že toto nejsou humanitárně významné důvody, je závěr žalovaného, který nepřekročil zákonné meze správního uvážení ani správní uvážení nezneužil.

V. Závěr

20. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. ledna 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce